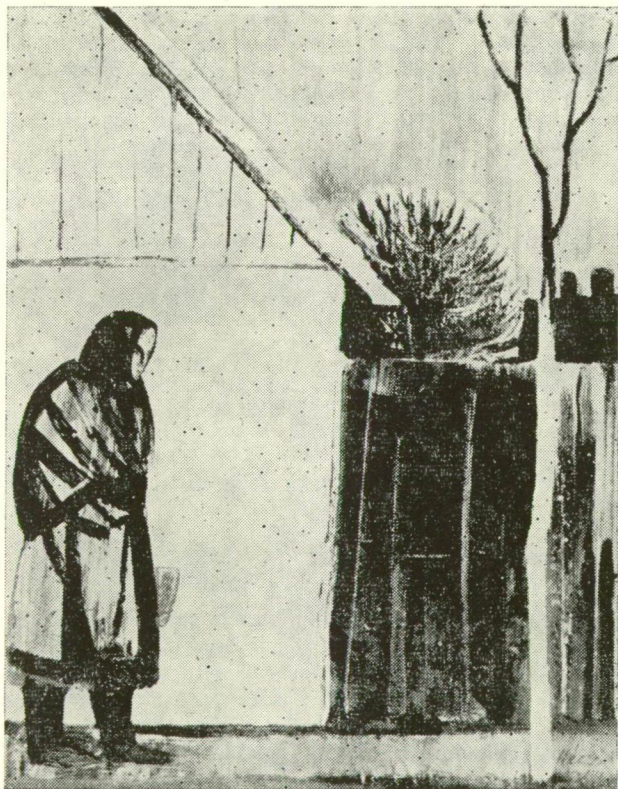

zat ábrázolhatta — a tartalommal adekvát forma keretei között —, amely maga sem a cselekmény szokásos rendjében, hanem a kommentálásban, az értelmezésben talál szervező erőt.

Vagyis a „lírikusan meditáló” írói természet és a számvetés igénye a legszorosabban összefügg. Méliusz egy olyan világról adott számot, amely tehetetlenségével, megújulni és cselekedni képtelen mozdulatlanságával maga készítette elő saját összeomlását. Ennek a tehetetlen és mozdulatlan világnak az ábrázolását a *Város a ködben* adekvát módon tudta megoldani. Valóság és ábrázolás eme harmóniájának megalkotása Méliusznak olyan érdeme, amelynek feltétlenül regénytörténeti jelentősége van.

POMOGÁTS BÉLA

HÉZSÓ FERENC: HAZAFELE